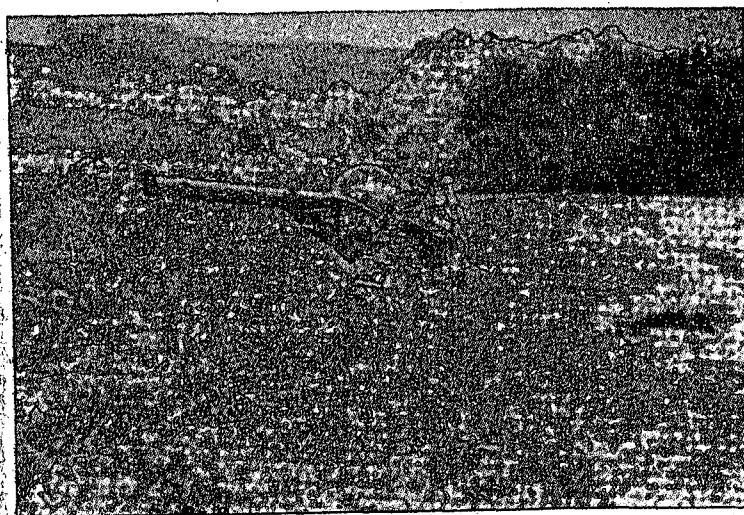

שעתיים. צריכה זו להיות תמונה של כל כלי-המשחית של צבא שלם המרוכזים נגד מטרת קטנות כחוד של מחט בקטע, ששניים או שלושה בטליוני-רגלים מצויים בו. באוקינוס השקט יכול צי המלחמה שלנו להופיע לפתע פתאום כרעם ביום בהיר ובמשך שעות מעטות, מטוח הכינון הישיר, לשחוק עד אבק את ביצוריו של אי-אלמוגים זעורני בכל כלי משחית, למן פצצות בנות אלפיים ליטרה (900 ק"ג) ועד לפגזים בני ששה-עשר אינטש (40 ס"מ), ואלו על היבשה נמשך תהליך זה שבועות וגם חודשים, לפי שבה יש להסיע ציוד בכוח-אדם, דרך ביצות ובין רוכסי הרים, תחת תצפית אויב, המצויד בתותחים הרבים והגדולים כתותחנינו, בשעה שמקום המצוא של קרהגנתו העיקרי של האויב אינו ידוע אל נכון, ויש לקצוב להכנות הללו לפחות חמשה או ששה ימים ולילות, גם בהיות התנאים טובים ביותר, בהיות תכניותינו נשלמות ונבדקות ע"י חזרות לפרטיהן ודקדוקיהן בעוד מועד, והציוד מן הטיפוסים הרצויים ביותר מצוי אצלנו בשפע.

(עוד יבוא)

טילריה המרגמות של האויב, והרי ילוד-אשה אינו יכול בתכלית הפשטות להיות על פני הקרקע, בעמדו בפני עמדה מבוצרת, מקום שעפאים ועצים נותני-מסתור הוסרו-ממנו, וכל אמה של קרקע נתונה לאש אויב. אם אין אפשרות להשתמש בטנקים מתחילה — ולעתים קרובות אין אפשרות כזאת — יהיו שוחות הפצצות והפגזים המחפה היחידי לחיילות-רגלים ב"לכתם ברגל. הוביצרים בני 8 אינטש (20 ס"מ) וכלי-ידיה גדולים מהם, בצירוף פצצות בנות 250 ליטרה (כ"ג 112 ק"ג) או יותר, עשה יעשו את השוחות גדולות כדי לשמש מחפה לאדם או לחבורה קטנה. תעודתם הראשונה של הארטילריה הכבדה והמפציצים תהיה, איפוא, בעת ההכנה הארטילרית המהרסת — לעשות שוחות כאלה כל 15 — 10 יארד לאורך עורקים ש"סומנו. הרעשה כבדה כזאת משפיעה גם השפעה פסי-כולוגית ניכרת על אנשינו ועל האויב, וכן תמיד יתכן שכמה מן הפצצות והפגזים הללו יפגעו פגיעה ישירה בכמה מעמדות התותח ומן המכשולים, ויתמכו תמיכה נוספת בחיילות המסתערים.

כך, תוך פתאומיות ממוטטת-עצבים, פורצים אנו פרץ בביצוריו הקדמיים של המגין במשך שעה-

התמונה הניתנת כאן של צות קנה-ללא-רתע — אוסינית מאוד להפעלתו הטקטית, המושפעת מהגורמים הטכני והטופוגרפי, הכלי שבתמונה זאת הנו בן 57 מ"מ, אולם גם לגבי מסיבות הפעלתו של הקנה בן 75 מ"מ — דומים הנב הדברים ביסודם. בבהירות העמדה שואפים להבטיח (כאשר ביחס לכל כלי-אש אחר וצוותו), עד כמה שאפשר, מחפה לאנשי הצות, ע"י כך שיימצאו מאחורי איוה "תל-יחנה" טבעי (או שפוך). כבתמונה שלפנינו, בהם, לגבי הקנה-ללא-רתע יהיה זה רק מחפה קדמי בלבד; כי כל מחפה קרוב מאחור, יהיה לרועץ לאנשי-הצות; וזאת בשל פלט הגזים והלהבות אחרה. מהקצה העורפי של הקנה — דבר שהיה הופך כל "מכתש", או הפירה, למעין מלכודת-מות עבורם, דוקא המרחב הפתוח, הנמוך יותר

מה"כתף" — "קפלה-קרקע" — שעליה מוצב הכלי — הוא המאפשר לאנשי הצות את פעולתם תוך המכסימום האפשרי של בטיחות; אם כי ודאי שיהיו חשופים לפגיעות הן של אש מרגמות והן ע"י "נפצי-אויב", או קלע-שראפנל" של פגזים ארטילריים, מלמעלה ומאחור; ואף מידת המחפה מלפנים תהיה מוגבלת. וגם זאת נשקף מתוך התמונה: שבאם רק יתמיד הכלי זמן כלי-שהוא באותה עמדת-אש, לאחר שכבד גילה עצמו ע"י יריות ראשונות — יהיה נתון גם לסכנת פגיעה ע"י מכוונת-ידיה, נשק אנטי-טנקי, וכיוב"ז כלים מדויקים בעלי אש שטוחה למדי, כי בשל הגובה המועט של מסלול-התעופה שלו, השטוח עצמו עד מאוד (כמטר אחד מעל פני הקרקע), ואף בשל רגישות יחסית של הפגזים, נאלצים אנשי צוותו להציב את הכלי בעמדות-אש גבוהות יחסית; ואין כלל לדבר לגביו על התחפרות לעומק. נקל להבין, איפוא, עד כמה חשוב הגורם המשולב של הפתעה, אש זריזה, והסתלקות מידית בהפעלתו הטקטית; ועד כמה בחירה קולעת של המקום, והסוואה רבת-כשרון — ואם ישנו הזמן (בהגנה), גם הכשרה יעילה של שבילי-נוסיעה, תעלות-זחילה וכיוב"ז — והכנת מספר עמדות-חילופין (גם בהתקפה) — מכרעות לגבי סיכויי ההצלחה, הפגיעה באויב, והשמירה על הצות ועל הכלי.